Márton János

BOLSEVIKOK

PÁRATLAN OLDAL - LXI. évfolyam, 24. szám, 2017. június 16.

Király István írja *Napló*jában (1987. július 26., vasárnap) „A téma: a Soros-alapítvány. (...) Megjelenik egy ember, akinek magyar gyökerei vannak, ezért létrehozott egy alapítványt az óhaza számára: az összeg, amit jelenleg Magyarországnak szán, évi négymillió dollár. Van egyilyen alapítványa még Kínában, és akar egyet csinálni a Szovjetunióban is. Cs.-nak is az a véleménye, hogy a pénz a titkosszolgálatoktól ered. Megnézte az ösztöndíjasok névsorát, és nem a legtehetségesebbek kapták a pénzt. Az egész alapítvány egy nagy hazugság. (...) A Soros-ügy azt mutatja, hogy teljesen az Egyesült Államok kezében vagyunk. Lassú folyamat zajlik: távolodni a szovjet tömbtől. Mi lesz ennek a vége?”

A vége az lett, hogy amit ők – éppen harminc éve! – nem tudtak feltartóztatni, azt mai utódaik a putyini mintát követve sikeresen megteszik. Sorost anatéma alá helyezték. Alapítványát, a CEU-t a művelt világ tiltakozása ellenére felszámolják. Igaz, az Egyesült Államok egyelőre vonakodik „kézbe venni” bennünket, viszont gyors folyamat zajlik: közeledni a szovjet-orosz tömbhöz.

Egy különbség mégis van közöttük. Azt a tudást, műveltséget, kultúrát, amit Király birtokolt, a maiak közel sem mondhatják magukénak és igényt sem tartanak rá.